

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมๆ นะ ฟังธรรมคือสังฆธรรม สังฆธรรมเพื่อหัวใจดวงนี้ เพื่อชีวิตนี้ เห็นไหม เราชวนชวายนกันมาๆ ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ ความสุขที่เราอยู่สุขอยู่สบายนั่นก็เป็นความสุขของเรา แต่ความสุขของโลกๆ ใจ

คูสิ คูสิตัวสิ สัตว์มันก็เป็นสิ่งมีชีวิตเหมือนกัน มันก็รักฝูงของมันเหมือนกัน แต่มนุษย์ต่างจากสัตว์ ต่างจากสัตว์เพราะมีสติปัญญาๆ นี่เป็นครอบครัว มีการปกป้อง มีการคุ้มครอง มีการดูแล มีการรักษา มนุษย์ต่างจากสัตว์เพราะมีศีลมีธรรม

ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐ ประเสริฐเพราะได้ชำระล้างกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ชี้อโลภ ชี้อโกรธ ชี้อหลง มันมีแต่ชี้อในหัวใจของสัตว์โลกใจ

คูสิ เวลาโลก โลกที่มันมีภัยพิบัติ แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด มันมาจากไหนๆ มันมาจากแมกมา จากอุณภูมิใต้พิภพ มันขับดันออกมา มันขับไสออกมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันเกิดภัยพิบัติๆ ขึ้นมา พอเกิดภัยพิบัติขึ้นมา ใครอยู่ใกล้แหล่งภูเขาไฟมันเป็นทรัพย์ากร มันเป็นเรื่องที่ปลูกพืชแล้วมันจะมีคุณสมบัติ มันมีธาตุอาหาร มีความดีไปทั้งนั้นเลย

นี่ก็เหมือนกัน ร่างกายของมนุษย์ใจ เวลาเกิดผิแตก เวลาเกิดมันมีแต่ความเจ็บปวดทั้งนั้นนะ เวลามันเกิด มันเกิดมาจากไหน มันก็เกิดมาจากในร่างกาย เกิดจากเชื้อในร่างกายของเราทั้งสิ้น ถ้ามันเกิดจากเชื้อในร่างกายของเราทั้งสิ้น แล้วในหัวใจของเราละ ในหัวใจเวลากิเลสต้นหาความทะยานอยากมันกดดัน มันขับดันละ

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านซึ่งเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไปใน เวลาซึ่งเป็น
ชั้นเป็นตอนเข้าไป เรื่องโลกๆ เรื่องภายนอก แต่เรื่องภายนอกก็ปากกัดตีนถีบนะ เรื่องโลกๆ ก็
อาศัยอำนาจวาสนานะ

เราไม่มีอำนาจวาสนาเราไม่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์หรือก จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ
ไม่มีต้นไม่มีปลาย จิตนี้ไม่เคยตายๆ ใครฆ่าความรู้สึกของตนได้ ความรู้สึกของตนใครทำลาย
มันได้ ใครทำความรู้สึกของเราได้...ไม่มีใครทำได้ ไม่มีใครทำได้เพราะมันมีธาตุรู้ สันตติฯ

โดยวิทยาศาสตร์เขายังพิสูจน์ จิตนี่คืออะไร จิตวิญญาณเป็นอย่างไร ภูตผีปีศาจมี
หรือไม่ นั่นก็ค้นคว้ากันไปๆ ค้นคว้ากันไปก็ค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ ค้นคว้าทางโลกไป

เวลาออนไลน์ ในวิทยาศาสตร์ทุกคนยกย่องเขามากๆ ความรู้ของเขา เขายังพูดเลยว่า
ถ้าเขามีโอกาสนับถือศาสนา เขาอยากนับถือศาสนาพุทธ

แล้วเวลาเราเขียนกันนะ ให้อพวกบ่าบอคอแตกไป ออนไลน์ไต่รู้ พระพุทธเจ้าเห็นใจ มัน
เทียบเลย มันเทียบคนมีกิเลสว่าเท่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมันยกย่องทางโลก
ไป ออนไลน์ไต่รู้ พระพุทธเจ้าเห็น

พระพุทธเจ้าเห็นดีกว่ามึง มึงไม่เคยเห็น ตาบอดแล้วยังมาอวดอ้าง ไร้สาระ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ เราศึกษาๆ ขึ้นมา การเกิดเป็นมนุษย์นะ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า การเกิดมาด้วยความเสมอภาคกัน การเกิดมาด้วยความเสมอภาคโดยความ
เป็นมนุษย์

มนุษย์ คนที่เป็นมนุษย์แล้ว มนุษย์มีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน มนุษย์ที่มีอำนาจ
วาสนามาก เราปากกัดตีนถีบทำบุญกุศลของเรา

ดูสิ กรรมกรแบกหามเขาได้เงินเดือนห้าร้อย ไร้อันที่ทำหน้าที่การงานอยู่ในห้องแอร์มัน
ได้เงินห้าแสน มันเท่ากันไหม มันไม่เท่ากันเพราะด้วยอำนาจวาสนา ด้วยบุญญาธิการ ด้วย
ปัญญาของคน

นี่ก็เหมือนกัน เราอาบเหงื่อต่างน้ำขึ้นมา เราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ เรา
ขวนขวายของเรา ขวนขวายของเรามันก็เป็นเรื่องโลกๆ ใจ

ในทางกลับกันนะ เศรษฐี กลางคืนเขานอนไม่หลับเลยนะ เขาคำนวณเลยว่าเงินเขา เขา
จะต่อยอดไปอย่างไร ใ้พวกสามล้อถีบมันถีบสามล้อเสร็จตกเย็นมันกินเหล้ามันร้องเพลง มันมี
ความสุข

เศรษฐีเขาเอาเงินให้มันเลยล้านหนึ่ง แล้วมันคิดนะ คินนั้นนะเพลงหายหมดเลย มันวิตก
ของมัน เห็นไหม นี่มันกลับกัน กลับกันเพราะเกิดความวิตกกังวล เกิดการแสวงหา เกิดค้นหา
ความทะยานอยาก

แต่ถ้าเป็นตามความจริงๆ คุณ สามล้อมันถีบสามล้อ ถึงเวลาแล้วมันก็กินเหล้าเมายามัน
ก็มีความสุขของมันๆ

คนจนผู้ยิ่งใหญ่ๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ในการประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเราประเสริฐที่สุด
ประเสริฐที่สุดเพราะอะไร

เวลาหลวงตาท่านพูดไป กระดาก สิ่งนั้นมันเป็นกระดาก มันเป็นสมมุติทั้งสิ้น ความที่
เป็นสมมุติๆ แต่ถ้าเป็นทางโลก สิ่งนั้นมันจริงตามสมมุติไป มันวิตกกังวล เสื่อมค่าด้อยค่าไป
ตลอดเวลา เขาจะแสวงหาอย่างไรเพิ่มค่าขึ้นมาให้สมการลงทุนของเขาใจ นี่เรื่องของโลกๆ นะ

ถ้าคนที่มีสติมีปัญญาขึ้นมาเขาเริ่มหยุดนิ่ง การหยุดนิ่ง เราทำหน้าที่การงานมาน้อย
ขนาดไหน เวลาเราอยากจะทำผ่อนของเรา เราสวดมนต์แล้วเรานั่งสมาธิภาวนา หายใจเข้านึก
พุท หายใจออกนึกโอ ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา สิ่งที่มีความสุข มีความสุขที่สุดคือหัวใจของเรา
ใจ ถ้าหัวใจของเราถ้ามันจะมีความสุขได้ เห็นไหม

คนเรามีแต่ความเครียด มีแต่ความวิตกกังวล มันจะนั่งสมาธิได้อย่างไร เวลานั่งสมาธิ
ขึ้นมา ยิ่งไปนั่ง ออกจะแตก เวลาที่ออกจะแตก กว่ามันฟังมันชาน กว่าเราจะเอาหัวใจนี้มันอยู่ใจ ถ้า
หัวใจที่มันอยู่ขึ้นมา นี่มันเกิดจากอะไร เกิดจากอำนาจวาสนาของคนที่ยาบละเอียดใจ

คนที่หยาบละเอียด เวลาคนมองเขามองแต่ผลงานทางโลกไป จะมีชื่อไว้ในประวัติศาสตร์ไป จะมีชื่อเสียง มีอำนาจวาสนาไป แล้วทำขึ้นมา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ทุกคนแย่งกันเข้าไปกอดแท่งเหล็กกองไฟร้อนๆ อำนาจ อำนาจช่วงชิงกันมาไป

แต่อำนาจโดยธรรมๆ เวลาพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์เป็นกษัตริย์ เป็นต่างๆ เป็นจักรพรรดิ เขาทำประโยชน์เพื่อโลกๆ ไป เพื่อโลกเพื่ออะไร เพื่ออำนาจวาสนาบารมี เห็นใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ธรรมไป สร้างอำนาจวาสนาบารมีมาเต็มแล้ว ขนาดว่ามาเต็มแล้วไป สุดท้ายเวลาเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะยังต้องขวนขวายต้องมีการกระทำขึ้นมาให้เป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นจริงๆ ขึ้นมามันเกิดจากการกระทำ เกิดจากการขวนขวาย เกิดจากการตัดแต่ง มันต้องมีอำนาจวาสนาบารมี ถ้ามีอำนาจวาสนาบารมีขึ้นมา มันคิดแต่เรื่องดีๆ

สิ่งที่เราทำงานที่ละเอียดไป ทำงานที่ละเอียด นั่งสมาธิภาวนา เรานั่งเฉยๆ ว่าไม่ใช่การทำงานๆ เวลาเขานั่งบริหารในห้องแอร์นั่นก็เป็นการทำงาน นั่นเขาก็คิดงานๆ

แต่เวลาเราจะทำความสงบของใจของเราเข้ามา เราจะดึงหัวใจของเราให้มันหยุดนิ่งให้ได้ เอาหัวใจของเราให้พ้นจากการครอบงำของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ของขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลงให้จิตใจของเราสะอาดจากขี้ ให้มันผ่องแผ้ว ถ้าให้มันผ่องแผ้วขึ้นมา นี่มันมีการกระทำ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาท่านสิ้นกิเลสไป วางข้อวัตรปฏิบัติ วางธรรมวินัยๆ เห็นใหม่

เวลาหลวงตาท่านสอน เวลาเราไปหยิบจับสิ่งใดที่เป็นของร้อนๆ นะ มันจะเกิดโทษเกิดภัยทั้งสิ้น เวลาจิตของเรามันจะไปหยิบจับอะไร ศีลมันขีดไว้ๆๆ ข้อวัตรปฏิบัติที่มาวัดมาวาแล้ว มันอุ่นมันวายเป็นอย่างนี้ มันอุ่นมันวายเป็นขึ้นมาเพราะมันขีดไว้ๆๆ ใจ ขีดให้มันไม่ล้าเส้นไป ความไม่ล้าเส้นมันก็ไม่ล้าเส้นจากภายใน

ถ้าจิตใจมันเห็นคุณค่าฯ คนที่เห็นคุณค่า เห็นคุณค่าเพราะเขาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เขาเห็นคุณค่าของเขา เห็นคุณค่าของเขาเนะ สัปปายะ กายวิเวก จิตวิเวก สิ่งที่มีนวิเวก วิเวกอย่างไร

ถ้าจิตมันไม่วิเวกขึ้นมา มันจะวิเวกจากภายในขึ้นมาได้อย่างไร ถ้ามันไม่วิเวกขึ้นมาจากภายใน เห็นไหม สิ่งที่อยู่ในขึ้นมาแล้วมันเห็นคุณค่า เห็นคุณค่าเพราะอะไร

เพราะคุณติ ชาวนาฯ คนชาวนาเขาชำนาญมากในเรื่องสภาวะแวดล้อม เขาไขน้ำเข้านา เขาดูแลแมลงต่างๆ เขาทำเพื่ออะไร เขาทำเพื่อต้นข้าว ถ้าทำเพื่อต้นข้าวขึ้นมา ต้นข้าวมันสวยงามใช้ไหม ต้นข้าวมันให้ผลตอบแทนใช้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน ข้อวัตรปฏิบัติ สิ่งที่ดีๆ ชิดไว้เพื่อหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของคนที่เขาแสวงหานั้นนะ ไม่ใช่ว่าชี้หมาชี้หมาแห้งก็จะเป็นพระอรหันต์ ไม่มีสิ่งใดเลยก็ว่าตรัสรู้...ตรัสรู้ในอะไร ในสภาวะแวดล้อมที่มันใช้ไม่ได้มันจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร

ในปัจจุบันนี้ คุณติ คุณภัยพิบัติฯ สิ ภัยพิบัติที่มันเกิดขึ้นๆ มันเกิดขึ้น เห็นไหม คนที่จิตใจดีงาม เราเป็นพลเมืองโลก เราพยายามใช้สอยสิ่งใดให้เป็นประโยชน์ อย่าไปทำลายสภาวะแวดล้อม

คนที่เขามีน้าใจนะ จะหนึ่งจะสองก็แล้วแต่ คนละเล็กคนละน้อยเราก็ทำของเราด้วย หัวใจของเรา คนที่หัวใจของเราทำเพื่อความดีของเรา ทำความดีทิ้งเหว ทำความดีไม่ต้องให้ใครเห็น ทำความดีไม่ต้องเรียกร้องให้ใครมานับหน้าถือตา ทำความดีเท่าไรไม่ต้องให้ใครมายกย่องสรรเสริญ

การยกย่องสรรเสริญนั้นมารยาสาไถยทั้งสิ้น สิ่งที่เป็นคุณงามความดี คุณงามความดีเพื่อธรรมๆ

กิเลสมันยังพลิกไปเลยนะ กุเลวขนาดไหนกว่ากูเป็นคนดี เอ็งเห็นไหมหน้าจากกูแจ่วเลย แต่พฤติกรรมๆ พฤติกรรมที่มันทำนั้นนะมันเป็นความดีขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าเป็นความดีๆ ความดีมันเกิดจากใจ นี่ไง มันมีสติมีปัญญานะ มันมีความละเอียด

คุณสิ เวลาพระเจ้าไม่เชื่อเพื่อในวินัยๆ พระที่ไม่เชื่อเพื่อ “นั่นก็ของเล็กน้อย นี่ก็ของไม่เป็นไร” นั่นนะไม่เชื่อเพื่อในวินัย ไม่เชื่อเพื่อในวินัยเป็นอาบัติปาจิตตีย์

มันเชื่อเพื่อคือเราเคารพตามนั้น ทำตามนั้น เห็นตามนั้น มันสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าไม่เชื่อเพื่อในวินัยปรับอาบัติปาจิตตีย์ทันทีเลย

แต่มันก็ไม่รู้เรื่อง พอไม่รู้เรื่องก็สะสมกันไป เหมือนเรามีเชื้อโรคในหัวใจมากน้อยแค่ไหน ก็ไม่รู้เรื่อง ไปหาหมอ หมอบอกเลย เป็นเพราะไฉนนั้นๆ

นี่ก็เหมือนกัน ทำไม่จิตใจมันไม่สงบ ทำไม่จิตใจเราไม่ตั้งงาม เราไม่เคยเห็นของดีเป็นของดีใจ เราเห็นแต่สิ่งชั่ว ชั่วโลก ชั่วกรรม ชั่วหลง อยากดัง อยากใหญ่ อยากนั่งบนหัวคนใด อยากมีอิทธิฤทธิ์ อยากนั่งคับศาลาเลย ศาลานี้ไม่มีใครเลย มีกูคนเดียว

อิทธิจากข้างในมันมี ถ้ามีมากมันก็แผ่ขยายไปมาก ถ้าอิทธิข้างในมันตั้งงามนะ เขาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ เวลาเขาไปไหนนะ เขาไปสงบเสงี่ยม

คุณสิ ในสมัยพุทธกาลนะ พระเจ้าปเสนทิโกศล พระเจ้าพิมพิสาร เวลาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะต้องมีที่ถอดเครื่องประดับออกทั้งหมด เศรษฐีที่เป็นเศรษฐีเขาไม่เอาความยิ่งใหญ่ของเขาไปอวด เขาจะทำตัวของเขาให้ถ้อยศีล ๘ คนถ้อยศีล ๘ เขาไม่ใส่เครื่องประดับต่างๆ เขาถอดๆ

เขาเป็นกษัตริย์นะ กษัตริย์สั่งฆ่าใครก็ได้ แต่ด้วยความยิ่งใหญ่ในหัวใจของเขา เขาจะเข้าไปหาพระ เขาถอดเครื่องประดับออกหมดเลย เขาไปในฐานะอุบาสก เพราะอะไร

จะเป็นกษัตริย์นะ ในสโมสรรสนิบัติทุกดวงใจว่าแห้ว ในเมื่อมีการเกิด มีความไม่รู้จักตนเองคืออวิชชา คนที่ไม่รู้จักหัวใจของตน คนที่ไม่รู้จักความรู้สึกของตนทำไมมันจะไม่ทุกข์

ในสโมสรรสนิบัติทุกดวงใจว่าแห้ว การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นมีความทุกข์ ในคนที่เกิดมาๆ ทุกคนที่เกิดมาที่มีความทุกข์ทั้งสิ้น ไม่มีใครยิ่งใหญ่ไปกว่าใคร เพียงแต่ด้วยมารยาท โดยมารยาสาไถย โดยการกระทำเท่านั้น

แต่ถ้าคนที่มีสติปัญญา นี่ไง เวลาภคทรัพย์สัมพัทธกาลออกบวช ออกบวชเพราะเหตุนี้ไง เวลาเขาออกบวช ออกบวชเพราะอะไร เพราะเขาปกครอง ปกครองต้องบริหารบ้านเมืองใช่ไหม เวลาออกบวชแล้วเป็นพระอรหันต์ “ที่นี้สุขหนอๆ”

จนพระไม่เชื่อ ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอก ภคทรัพย์คงคิดถึงราชบัลลังก์ เพราะราชบัลลังก์มีคนล้อมหน้าล้อมหลังหมดเลย ใ้หนีไปอยู่โคนไม้อยู่คนเดียววันละ แล้วบอกว่าสุขหนอๆ สุขหนอๆอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียกมาเลย ถามว่าเธอพูดอย่างนั้นจริงหรือ

จริงครับ

ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ

ไอ้โฮ! มันสุขจริงๆ นั่งอยู่โคนไม้มันว่าง มันมีความสงบ มีความระงับ มีความสุขทั้งคืน เวลาปกครองมันต้องบริหารจัดการเรื่องปัญหาไร้รอยแปดไม่มีเวลาหลับเวลานอน ไม่มีเวลาว่างใจเลย ในหัวใจมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกันว่าเป็นความจริง เป็นความจริงเพราะเขาเป็นภคทรัพย์ แล้วเขาบวช แล้วเขาประพฤติปฏิบัติถึงที่สิ้นสุดแห่งทุกข์เขาถึงมีความสุขไง สุขหนอๆ ใจ สุขหนอๆ ในพระพุทธศาสนา มันมีคุณค่าที่นี้

ถ้ามันมีคุณค่าที่นี้ มันมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบธรรมๆ เราต้องเห็นคุณธรรมนี้ยิ่งใหญ่ สิ่งอื่นไม่มีอะไรยิ่งใหญ่

หลวงตาบอกเลย ใ้กระดาศ ใ้หลังลาย

กระดาศ แบนก้กับแบนก้าไม้เด็กเล่นนะ แล้วใ้หนังสือพิมพ์ที่มันเป็อนหมึก มันก็กระดาศเป็อนหมึกเหมือนกันหมดเลย ทำไมกระดาศที่มันพิมพ์เป็นแบนก้ทำไมไม่มีค่า กระดาศที่มันพิมพ์เป็นอย่างอื่นทำไมไม่มีค่า นี่ถ้าเราคิดได้แบบนี้ละ เราจะย้อนกลับมาดูที่ใจเราแล้ว

เราอย่าไปตื่นมัน อย่าไปตามกระแสโลก ถ้าอย่าไปตามกระแสโลก แต่เราก็ยังเป็นคนอยู่นะ ไม่ใช่บอกว่ากระดาศเป็อนหมึกแล้วฉีกแบนก้ทิ้ง ไม่ใช่

ฉีกทิวฐิมานะในหัวใจเราทิ้ง ฉีกความเห็นผิดที่มันไปกว้างมาเป็นทุกข์ในใจของเราทิ้ง แต่แบงก็มันก็คือเป็นแบงก็วันยังค่ำ สมบัติของเรามันก็จะเป็นสมบัติของเราอยู่อย่างนั้น แต่สมบัติของเราที่เราไปแบงไปหาม เราเกิดความทุกข์ความยาก

สมบัติมันก็เป็นสมบัติ แต่ถ้าเป็นธรรมๆ สิ่งทีรูปร รส กลิ่น เสียงอันวิจิตรไม่ใช่กิเลส ตัณหาความทะยานอยากของคนต่างหาก แล้วสิ่งที่แสดงออกนี้มันแสดงออกโดยตัณหาความทะยานอยาก มันแสดงออกโดยการตะเกียกตะกาย มันแสดงออกโดยการยึดมั่น การอยากได้ อยากดี

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเป็นความอยากหรือไม่

เป็นความอยาก อยากหยุด อยากหยุดก็เกือบตาย อยากหยุดมันก็ไม่หยุดใจ

เราก็มีความอยาก แต่ความอยากอย่างนี้หลวงตาท่านสอนว่ามันเป็นมรรค ความอยากอย่างนี้ อยากความสงบระงับ อยากเอาชนะตนเอง อยากบังคับตนเอง อยากมีสติปัญญาในหัวใจของตน ไม่ไปทำความเดือดร้อนให้ใคร ไม่ไปทำความกระทบกระเทือนให้ใคร เราพยายามจะเอาหัวใจของเราไว้ในอำนาจของเรา แล้วถ้าเอาดวงใจของเราไว้ในอำนาจของเรา เราจะเห็นคุณค่าของคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ใครทำความสงบของใจได้นะ มันจะเชื่อมั่นในพุทธะ เพราะจิตสงบนั้นคือพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าเหว ว่าเหวเพราะมันไม่รู้จักมัน ว่าเหวเพราะมันหาใจมันไม่ได้ ถ้ามันเห็นดวงใจของมันแล้ว ความว่าเหวมันจะเบาบางลง ความว่าเหวเราจะวางไว้สิ้น มันจะเป็นอิสระขึ้นมา

พอเป็นอิสระขึ้นมาอะ อ้อ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้หนอ แล้วมันมีสักจะมีความจริงอย่างนี้หนอ แล้วมันรู้จริงขึ้นมา เพราะจิตดวงนี้ ขณะที่มันสงบมันก็มีความสุขขนาดนี้ แล้วถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา ใช้สติปัญญาของมันไป มันจะยิ่งใหญ่ขนาดไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ

ในวงกรรมฐาน หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน ธรรมในใจของท่าน ยิ่งใหญ่ สิ่งของมีค่าในโลกนี้ โลกธรรม ๘ ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ ของเล่น จะบอกว่ามันไม่มีไม่ได้

เพราะทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำดีทั้งชีวิตของท่านทำไมสังคมเขาไม่เชื่อถือ แต่ความเชื่อนั้นก็เป็นความเชื่อของสังคมไง ท่านไม่เอามาเป็นสิ่งมีคุณค่าในใจของท่านไง ท่านไม่สนใจเลย เพราะท่านต้องการให้พวกเราเฝ้าดวงตาเห็นธรรม ให้พวกเราเห็นคุณค่าของธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้พวกเราชวนชวายไ้

แต่เราก็ต้องอาศัยไข้ไหม เราอาศัยปัจจัยเครื่องอาศัยๆ เราอาศัยสิ่งนี้ไป แต่อาศัยไปด้วยนักปราชญ์ อาศัยไปด้วยมีสติปัญญา อย่าเป็นเหยื่อมัน อย่าไปอยู่ใต้เบียดของมัน

เวลาโลกนี้ โลกมีภัยพิบัติ โลกมีภัยพิบัติ สิ่งที่มีชีวิตมันมีภัยพิบัติ เราก็เห็นชัดเจนไข้ไหม แต่เวลาร่างกายของเรามีภัยพิบัติ เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาที่เรื่องหนึ่งไข้ไหม แต่ในหัวใจของเรามีภัยพิบัติ มันมีกิเลสตัณหาความทะยานอยากที่มันขับไล่ในใจอีกเรื่องหนึ่งไข้ไหม

ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะละเอียดเข้ามาเป็นชั้นๆ เข้ามา เวลาชั้นๆ เข้ามานะ มันไม่มีอะไรมีคุณค่าเท่ากับหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่หนึ่งๆ ท่านอยู่ด้วยความสงบสุขของท่าน นั่นความยิ่งใหญ่ของท่าน

แต่ความยิ่งใหญ่ที่มันจะนิ่งอยู่ได้เพราะท่านได้ชวนชวายท่านได้กระทำมาแล้ว มันต้องมีการชวนชวายมีการกระทำจนถึงที่สุดแล้วมันถึงจะนิ่งได้ ถ้าไม่มีการชวนชวายไม่มีการกระทำถึงที่สุดแล้วนิ่งไม่ได้

โลกของเราเวลาเปลือกโลกมันซ้อนกัน เวลามันซ้อนกันมันทำอย่างไร แผ่นดินไหวๆ นิ่งอยู่ไม่ได้หรอก มันเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา โลกของเราขยับตลอดเวลา เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา แต่มันต้องเคลื่อนไหวไปโดยธรรมชาติของมัน เพราะอุณหภูมิตัดโลกมันขับเคลื่อนของมันโดยธรรมชาติของมัน นี่พูดถึงมันมีอยู่ของมัน มันยังแสดงออกของมัน

แล้วใจของเราละ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละ แล้วพฤติกรรมของเราละ แล้วการกระทำเราละ เราจะนั่งอมมืออเท้าแล้วบอกว่า เป็นชาวพุทธต้องได้บุญๆ

เอาบุญมาจากไหน เดี๋ยวจงกรมหรือเปล่า นั่งสมาธิภาวนาหรือไม่ ได้เห็นหัวใจของตนหรือไม่ เกิดมรรคเกิดผลหรือไม่

นี่ไง การอ่อนวอนขอ การถือฤกษ์ถือยาม มันไม่มีอยู่ในพระพุทธศาสนาเลย ไม่มี ปีชงปีอะไรไม่มี เราบวชมา ๔๐ ปีไม่ถือสิ่งใดเป็นมงคลเลย ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

แล้วถ้าใจเป็นมงคลขึ้นมาละ เรานี้มีสติมีปัญญา เราสามารถรักษาใจเราได้ เราสามารถดูแลสิ่งใดได้ แล้วเราจะมีความสุข ความสุขที่ว่าไม่ต้องเสียอะไรเลย ไม่ต้องไปเสียอะไร

จะต้องไปต้องแสวงหา ไร้สาระ

นั่งลง ที่ไหนก็ได้ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ ตั้งสติไว้ ถ้าจิตสงบนั้น นั่นของจริง ถ้าจิตสงบ

แล้วถ้ามันสงบโดยของปลอม ว่างๆ ว่างๆ คือนั่งหลับ มันจะนั่งหลับ จับผิดจับถูก แล้วจับไม่ได้เพราะอะไร

หลวงตาท่านสอนว่า แหวกจอกแหนๆ น้ำใสๆ คือจิตเดิมแท้ ใส้จอกแหนคือสัญญา อารมณ์ทั้งสิ้น เราต้องแหวกจอกแหนเข้าไปสู่น้ำนั่น เราต้องแหวกจอกแหนเข้าไปสู่ใจนั้น ฉะนั้นเวลาเราหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ คือพยายามจะแหวกจอกแหนเข้าไปสู่ความชุ่มชื้นในหัวใจนั้น

แต่เวลากะโดดลงไป เวลาจอกแหน กระโดดไปค้างอยู่นั่นนะ ภาวนาๆ ว่างๆ ว่างๆ

ว่างๆ ก็มีงอนนอนอยู่บนจอกแหนไง นอนอยู่บนจอกแหน มึงไม่รู้จัคน้ำความเป็นจริงหรือไม่รู้จัค

นี่พูดถึงว่า ถ้าทำความเป็นจริงแล้วเป็นสัจจะเป็นความจริง มันจะรู้จริงของมันตามความเป็นจริงในหัวใจนี้

นี่พูดถึงว่า เราไปวัดไปวาไง เราทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลของเราเพื่ออำนาจวาสนาบารมี แล้วได้ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเก็บเอาไปคิด สัจธรรม สัจธรรมเป็นขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเอาไปคิดแล้ว ถ้ามีอำนาจวาสนานะ มันอยากลอง อยากค้นคว้า เพราะอะไร

เพราะเวลาภัยพิบัติในโลกมันถึงเวลาแล้วมันก็แสดงของมัน ร่างกายของเรา ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด จิตใจของเรามันมีเวรมีกรรม มโนกรรมๆ คิดดีๆ มีความสุข คิดสิ่งที่เป็นโทษ เลือดมันสูบฉีดร้อนแรงมาก คิดด้วยความแค้น แค้นจนกระอักเลือด คิดถึงความสุข ความสุขที่ดีงาม นี่เวลาสิ่งที่เป็นภายใน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสามารถชำระสะสางได้ทั้งสิ้น เราฝึกหัดของเรา ใครมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน

หลวงตาท่านสอนไว้ว่า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนห้างสรรพสินค้า ชาวพุทธไปเดินตากแอร์แล้วก็ออกมา ไม่มีอะไรเลย แต่ถ้าคนมีสติปัญญาเขาจะหยิบฉวยสิ่งใดเพื่อประโยชน์กับเขา

ในห้างสรรพสินค้า มีสินค้าอยู่มากมาย ในพระพุทธศาสนามีคุณงามความดีอยู่หลากหลายมาก ใครจะทำมากน้อยได้ขนาดไหน ถ้าไปตากแอร์ก็ได้เป็นชาวพุทธในทะเบียนบ้าน ก็เท่านั้น

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ หลวงปู่ฝั้นท่านพูดนำคิดมาก “หายใจทิ้งเปล่าๆ หายใจทิ้งเปล่าๆ”

การหายใจของเราทางวิทยาศาสตร์คือออกซิเจนเข้าไปฟอกเลือดของเรา แต่ถ้ามีสติกำหนดลมหายใจเป็นอานาปานสติ เป็นอานาปานสติเพราะจิต เพราะความกำหนดรู้ เพราะหัวใจที่ยิ่งใหญ่ แล้วถ้ามันพิจารณาของมันเข้าไปนะ เราไม่หายใจทิ้งเปล่าๆ

เราเกิดมาเป็นคนนะ โดยธรรมชาติเรามีลมหายใจนะ ทั้งๆ ที่เราหายใจเพื่อดำรงชีพนี้แหละ แต่หลวงปู่ฝั้นท่านบอกว่า หายใจทิ้งเปล่าๆ หายใจแล้วไม่ได้คุณภาพ หายใจแล้วไม่เป็นประโยชน์กับเรา

ถ้าเราหายใจมีสติสัมปชัญญะ หายใจแล้วมีสติ กำหนดลมหายใจเป็นอานาปานสติ แล้วถ้าจิตสงบได้ ไม่หายใจทิ้งเปล่าๆ แล้วยังได้หัวใจของเราอีกด้วย เห็นทั้งกายและใจ เอวัง